

Kapitola 2

Dvě tváře reality

Lidé odjakživa měli na paměti to, že svět se chová jaksi duálně. Na jednu stranu je vše, co se děje na materiální úrovni, víceméně pochopitelné a z pohledu zákonů přírodních věd vysvětlitelné. Ovšem na druhou stranu, pokud se člověku stane, že narazí na jevy jemnohmotného světa, ony zákony přestávají fungovat. Proč se nedaří sjednotit různé projevy reality do jednoho systému znalostí?

Naskýtá se nám zvláštní pohled: svět jako by si hrál na honěnou s člověkem, protože si nepřeje odhalit svou skutečnou podstatu. Vědcům se ještě nepodaří odhalit zákon, který vysvětluje jeden jev, když vtom vzniká další jev, jenž vůbec nespadá do rámce předchozího zákona. Tato honička za pravdou unikající jako stín se neustále protahuje. Jednu věc považuji za zajímavou: svět nejenže zakrývá svou pravou tvář – on navíc pohotově přijímá tu tvář, kterou mu připisujeme.

S tím se setkáváme ve všech odvětvích přírodních věd. Jestliže si například představujeme objekt mikrosvěta v podobě částice, určitě se najdou experimenty, jež to potvrdí. Budeme-li však předpokládat, že se nejedná o částici, nýbrž o elektromagnetickou vlnu, svět se nebude bouřit a ochotně se projeví odpovídajícím způsobem.

Se stejným úspěchem můžeme světu zadat otázku, z jaké substance se skládá svět – z materie, mocné hmoty? A on odpoví, že ano. A možná je to přece energie? A opět zazní pozitivní odpověď. Ve vakuu, jak víme, probíhá neustálý proces vzniku a anihilace mikročástic – energie se mění v hmotu a naopak.

Ptát se světa, co bylo dříve, zda hmota, nebo vědomí, nemá cenu. Bude stále dál lstivě měnit masky a otáčet se k nám tou stranou, kterou chceme vidět. Představitelé různých učení se mezi sebou přou a dokazují si různé úhly pohledu, ovšem realita vynáší jednoznačný závěr: pravdu mají v podstatě všichni.

Z toho vyplývá, že svět nám nejen uniká, ale také s námi souhlasí, tedy chová se jako zrcadlo. Můžeme mít o skuteč-

nosti jakékoli představy, přesto splývají v jednu jedinou. Jenže co z toho máme vyvodit? Jsou snad pokusy o vysvětlení povahy reality zbytečné? Svět bude přece vždy souhlasit s tím, co si o něm myslíme, a zároveň bude neustále uhýbat před přímou odpovědí.

Ve skutečnosti je vše mnohem jednodušší, tudíž absolutní pravdu není třeba hledat v jednotlivých projevech mnohostranné reality. Pouze musíte přijmout fakt, že realita se podobá duálnímu zrcadlu – má dvě strany: fyzickou, kterou lze nahmatat, a metafyzickou, jež leží za hranicemi vnímání, nicméně není méně objektivní. V současné době se věda zabývá tím, co se odráží v zrcadle, zatímco ezoterika se na vše pokouší pohlédnout z druhé strany. O tom je i celý jejich spor. Co se však na zmíněné druhé straně ukazuje?

Nachází se tam prostor variant – informační struktura, v níž jsou obsaženy scénáře všech možných událostí. Počet variant dosahuje nekonečna stejně jako množství možných umístění bodu na ose souřadnic. Nalezli byste tam zapsáno vše, co kdy bylo, je a bude. Jakákoli událost, jež se děje v našem skutečném světě, představuje materiální realizaci jedné z mnoha variant.

Nějak se tomu nedá uvěřit: kde že se prostor variant rozkládá? Je něco takového vůbec možné? Z pohledu našeho trojrozměrného vnímání je všude a zároveň nikde. Snad za hranicemi viditelného vesmíru, ale možná také v šálku vaší kávy. O třetím rozměru ovšem v žádném případě nemluvíme. Paradox vidím v tom, že my všichni se tam každou noc vydáváme. Snění totiž vůbec nejsou iluze v běžném slova smyslu. Člověk bezstarostně přičítá své sny na vrub fantazie, aniž by tušil, že odrážejí potenciálně reálné události, které si mohly v minulosti najít své místo nebo jež se mohou projektovat v budoucnosti.

Ve snu můžeme sledovat obrázky, které jako by nepocházely z našeho světa. Je nám samozřejmě jasné, že jsme

nikde nic takového vidět nemohli. Odkud pak pocházejí ony nepochopitelné obrazy a náměty, pokud se sen rovná nějaké imitaci reality, již produkuje náš mozek?

Jestliže je třeba podmíněně vztahovat vše uvědomělé v psychice člověka k rozumu, zatímco nevědomé k duši, lze říci, že snění je výlet duše po prostoru variant. Rozum si sny nepředstavuje, on je skutečně vidí. Duše má bezprostřední přístup k poli informací, kde jsou jako obrazy na filmovém plátně trvale obsaženy všechny scénáře a dekorace. Fenomén času neboli rozvoj událostí se projevuje pouze při pohybu plátna. Rozum vystupuje jako pozorovatel a generátor idejí.

Tentýž přímý vztah zaujímá k prostoru variant paměť. Již je dokázáno, že mozek nedisponuje dostatečnou fyzickou kapacitou k tomu, aby do ní umístil veškeré informace, jež během života nahromadí. Jak si tedy můžeme něco pamatovat? Mozek totiž neschraňuje přímo informace, nýbrž jakousi analogii adres k datům v prostoru variant.

Rozum není schopen v zásadě vytvářet nic nového, pouze kombinuje a obměňuje varianty. Veškerá vědecká odhalení a umělecká díla těží rozum z prostoru variant prostřednictvím duše. Právě odtud pochází například jasnovidectví, ale také intuitivní znalosti.

Einstein psal: „K vědeckým odhalením se vůbec nedochází logickou cestou, do logického hávu je obléká teprve nakonec jejich výklad. I sebemenší objev je vždy osvícením. Výsledek přichází z vnějšku a tak nečekaně, jako by to člověku někdo pošeptal.“

Prostor variant bychom však neměli směšovat se známou koncepcí obecného informačního pole, v němž se data mohou předávat od jednoho objektu k dalšímu. Prostor variant je stálá matice, struktura, která vymezuje vše, co by se v našem světě mohlo udát.

Oficiální věda se dosud nedostala do fáze, kdy by mohla existenci prostoru variant vysvětlit nebo dokázat. Naopak se

bude pokoušet model transurfingu všelijak zdiskreditovat, což nás nepřekvapuje, protože oficiální věda je typickým kyvadlem. Přese všechny nepochybné přínosy a úspěchy musí věda rutinně zkoumat cokoli, co se vymyká jejímu rámci. Jakmile se setkává s nevysvětlitelnými záležitostmi, všelijak se vykrucuje, oponenty obviňuje ze šarlatánství a podvrhování faktů či zkrátka ignoruje, co je očividné, jen aby se udržela na žulovém piedestalu. Jenže pak se objevil akademik V. M. Bronnikov a zatlačil vědu do zcela bezvýchodné situace, když smísil zcela neuvěřitelné s více než očividným.

Bronnikov založil Mezinárodní akademii pro vývoj člověka, jejíž chovanci předvádějí schopnosti, které opravdu nelze vměstnat do žádného rámce. Umějí vidět se zavřenými očima, jako by je měly otevřené, dokážou si zapamatovat ohromná kvanta informací, mají dar jasnovidectví a předměty v dáli rozeznávají, aniž by použili dalekohled. Tomu se dá jen těžko uvěřit. Nicméně skutečnost zůstává skutečností – ony děti se skrz stěnu dívají, jako by ani nebyla. Jak se jim to daří?

Neurofyziologové, již zkoumají efekt přímého vidění, popisují svá pozorování takto: „Na přístroji se při běžném dívání zaznamenává místo vstupu signálu, jeho posun v mozku a úprava. Při přímém vidění se místo vstupu neregistruje, posun signálu v mozku chybí, nicméně přepracování signálu se přístroji přesně vymezuje. Veškeré naše pokusy blokovat vstup signálu do mozku jsou negativní. Odhalujeme cosi, co z hlediska fyzických parametrů vykazuje vlastnosti bez souvislosti s elektromagnetickými procesy.“

Závěr praví, že mozek je schopen vidět sám, aniž by mu to muselo zprostředkovávat zrakové ústrojí, přičemž způsob získávání informací zůstává neznámý. Jak tomu máme rozumět? Bronnikov vysvětluje daný jev přítomností spojitosti mezi vědomím člověka a tím, co nazývá nadvědomí. Píše: „Nadvědomí je něco – nějaké prostředí, které se

nachází mimo člověka.“ Určitě jste se dovtípili, že transurfing za ono prostředí považuje prostor variant. Existuje však nějaký rozdíl v tom, jak je nazýváme? Jeho podstata zůstává původní.

Rozum, či chcete-li mozek, vidí to, co se nachází v prostoru variant, prostřednictvím duše. Oči sledují fyzickou realitu. V případě přímého vidění se mozek připojuje k metafyzickému poli informací, kde je doslova skladován celý odlietek reality, jež nás obklopuje. Jestliže k této datové bance získáme přístup, můžeme sledovat rozličné objekty bez ohledu na to, kde se nacházejí – za stěnou, pod zemí či na míle daleko.

V prostoru variant se nacházejí jak oblasti zhmotněné v materiální skutečnosti, tak i ty nerealizované. Chceme-li zvládnout přímé vidění, musíme se naučit vnímat právě probíhající realizovaný sektor. Z fyziologického hlediska lze tuto činnost interpretovat jako zvláštní synchronizaci obou polovin mozku. Bronnikov rozpracoval celý systém speciálních (a zároveň velmi prostých) cvičení, jež každému normálnímu člověku umožňují tyto schopnosti rozvíjet. Budete-li mít zájem, odpovídající informace si můžete sami najít na internetu a vyzkoušet je. To vše je reálné.

Vzhledem k tomu, že se v prostoru variant shromažďují také informace o všech možných variantách minulosti a budoucnosti, přístup k němu nabízí i možnosti jasnovidcké. Jediný háček spočívá v tom, že variant existuje neřeberné množství, a proto lze vidět i události, jež nebudou realizovány. Právě z toho důvodu se jasnovidci nezdíka dopouštějí ve svých předpovědích omylů. Nachází se tam totiž vše – co nikdy nebylo ani co se nikdy nestane.

V tomto směru vás mohu uklidnit – vaši budoucnost nikdo nezná, poněvadž nikdo nedokáže určit, která varianta se opravdu uskuteční. Taktéž neexistuje ani žádná záruka, že ve snu jste spatřili přesně ten sektor, jenž se zhmotní ve skutečnosti.

Což je vynikající – jakmile totiž není budoucnost osudově předurčena, znamená to, že vždy zůstává naděje na lepší časy. Úloha transurfingu nespočívá v tom, abychom se s lítostí ohlíželi do minulosti a se strachem vyhlíželi budoucnost, nýbrž v tom, abychom záměrně formovali svou realitu.

Energie lidských myšlenek je za určitých podmínek schopna materializovat konkrétní sektor prostoru variant. Ona nepochopitelná kouzelná síla – vnější záměr – se nastoluje ve stavu, který transurfing označuje za jednotu duše a rozumu, a potenciální možnost zhmotňuje v realitu. K vnějšímu záměru se bezprostředně vztahuje vše, co jsme zvyklí přisuzovat magii. Mágové minulosti pomocí této síly budovali egyptské pyramidy a tvořili další podobné zázraky.

Záměr se označuje za vnější, protože se nachází vně člověka a nepodléhá jeho rozumu. Pravdou však zůstává, že v určitém stavu vědomí k němu dokážeme získat přístup, a jestliže onu mocnou sílu podrobíme své vůli, budeme moci tvořit neuvěřitelné věci. Současní lidé však již dávno ztratili schopnosti, které ovládali obyvatelé starých civilizací, jakou byla Atlantida. Úlomky starého vědění se do dnešních dnů zachovaly v podobě izolovaných ezoterických učení a praktik. Jenže v každodenním životě je využití těchto znalostí docela obtížné.

Přesto naše situace není beznadějná. Transurfing nabízí nepřímé metody, díky nimž lze vnější záměr takřka přinutit, aby fungoval oklikou. Svou realitu formovat umíme, musíme však dodržovat jistá pravidla. Obyčejný lidský rozum se neúspěšně pokouší působit na odrazy v zrcadle, přestože je nevyhnutelně nutné změnit obraz sám. Ten totiž představuje směr a charakter myšlenek člověka. Jestliže míníme proměnit přání ve skutečnost, samotné přání je málo. Musíme vědět, jak máme zacházet s duálním zrcadlem. To se můžete naučit.

Je pravda, že bude potřeba od základu rozmetat monolit takzvaného zdravého rozumu, který ovšem ve skutečnosti čest svému jménu nedělá. Smíříme-li se s paralelní existencí dvou stran reality – fyzické a metafyzické, staré stereotypy se zruší, zato obrázek světa se výrazně prosvětlí. Dualismus tvoří nedílnou součást naší reality. Například duše má vztah k prostoru variant a rozum k materiálnímu světu. Vnitřní záměr nakládá s materiální skutečností, zatímco vnější s virtuálními sektory prostoru variant.

Jestliže se oba aspekty reality na povrchu zrcadla setkají, vznikají úkazy, jež jsme zvyklí řadit k paranormálním nebo dosud neobjasněným jevům. Jako názorný příklad takového scházení se dvou tváří slouží korpuskulárně vlnový dualismus, kdy se mikroobjekt nejeví ani jako vlna, ani jako částice. Vznik a anihilace mikročástic ve vakuu demonstruje další hraniční jev, kdy se realita zmítá mezi fyzickou a metafyzickou formou.

Avšak nejúžasnější příklad představujeme my sami – živé bytosti, které v sobě zahrnují hmotné i duchovní vlastnosti. Žijeme na povrchu gigantického zrcadla, z jehož jedné strany se nachází náš materiální vesmír a z druhé se rozprostírá černá nekonečnost prostoru variant.

Jestliže už jsme se ocitli v tak jedinečné pozici, bylo by přinejmenším krátkozraké žít pouze v rámci obvyklého nazírání na svět a využívat pouze jednu (fyzickou) stránku reality. Pochopte, jak je třeba duálním zrcadlem světa obracet, a dokážete dokončit to, co se dříve zdálo neuskutečnitelným. Přesvědčete se, že vaše možnosti omezuje jen a pouze váš záměr.

Snění za bdělého stavu

Jestliže se nějaká potenciální možnost ztělesňuje ve skutečnosti, na povrchu zrcadla se utváří symetrický obraz. Po jedné straně zrcadla se nachází sektor metafyzického prostoru variant a po druhé jeho materiální realizace. Všichni živí tvorové přitom balancují na hraně zrcadla, protože jejich tělo a rozum se vztahují k materiálnímu světu, kdežto duše zůstává spoutána s prostorem variant.

Do života jsme všichni vkročili odtamtud a tam se i vrátíme, abychom se převlékli a znovu se objevili na povrchu zrcadla s novou tváří. V tomto divadle masek se herci střídají v nekončícím koloběhu rolí. Jakmile odehrají jednu roli, na minutku odbíhají za kulisy, nasazují si jinou masku a znovu se zapojují do hry, přičemž nadobro zapomínají na vše, co se dělo do jejich posledního výstupu. Natolik jsou unešení obrazem vlastní osoby, že ztrácejí představy o tom, kým jsou ve skutečnosti. Občas se však stane, že opona padá, a tehdy dotyční žasnou, že hraný život vůbec není ten správný.

Americký profesor psychiatrie Ian Stevenson sesbíral více než dva a půl tisíce oficiálně zaregistrovaných případů vzpomínek na zkušenosti z minulých životů. Jeho respondenty byly především děti, které bez hypnózy popisovaly život v daleké minulosti v jiných zemích.

Knihy Iana Stevensona uvádějí více než jen zajímavé vzpomínky, popisují fakta. Charakteristický je příběh dvou bratrů – dvojčat, již se mezi sebou dorozumívali jakýmsi nesrozumitelným jazykem. Nejprve se všichni domnívali, že používají jen jakousi dětskou hatmatilku. Až když byly dětem tři roky, rodiče si uvědomili, že tu něco nehraje. Předvedli bratry lingvistům a ti s úžasem odhalili, že dvojčata spolu komunikují starou aramejštinou. Tento jazyk byl velmi rozšířen v době Krista, ale v současnosti se již nepoužívá.